

มิถุนายน ๒๐๐๖

๒๔/๗/๓๖๕

เธอรู้สึกเหมือนจะหายใจไม่ออกอีกต่อไป ไม่ว่าจะทำอะไร

เหมือนทุกอย่างกำลังบีบ ล้อม เข้ามา ทั้ง มะ รุม มะ ตุ่ม ทั้ง ชู เชิญ เธอ

การพิจารณาคดี ความจริงที่พรั่งพรู งานปาร์ตี้ของเดอร์บินที่โลดแล่น
อีกครั้งต่อหน้าผู้พิพากษาและคนสารเลวสามคนที่เอาแต่จ้องเธอเหม็ง กล้อง
มากมายตามเธอไปทุกที่ทันทีที่เธอก้าวลงจากศาล เมื่อความจริงเปิดเผยว่า
เธอเป็นมือปราบยาเสพติด ใครๆ ในฟิลิปปินส์ต่างก็พูดเรื่องนี้กันทั่วทั้งเมือง
พูดถึงเธอ

หลายสัปดาห์ที่เรื่องนี้ปรากฏในข่าวท้องถิ่น คนชบชิบกันในบ้านชาย
ของกินของใช้ ในตัวเมือง ผู้คนบู้ยไบ ล้อมวงพูดพิมพ์ ทำสีหน้าแบบนั้น
มีบ้างที่เดินเข้ามาหาเธอและถามคำถามล้าเส้น ไม่ว่าจะเป็นคนแปลกหน้า
อดีตเพื่อนร่วมชั้น ต่างก็เอียงตัวเข้าหาเธอ กระชิบกระชาบ ทำราวกับเป็น
เพื่อนสนิทชิดเชื้อกันมาแต่ไหนไหน *ตกลงว่าพวกนั้นทำอะไรเธอเธอ*

เจนี้ไม่ได้เกิดมาเพื่อสิ่งนี้อยู่แล้ว เธอไม่คบใครเลย เธอเป็นพวก
ใต้ดิน เหมือนเธอไม่มีเวลาแม้แต่จะปล่อยให้เรื่องอื่นๆทั้งหลายผ่านเข้ามา
ในความคิด นอกจากเรื่องจริง เรื่องสำคัญ เรื่องที่เปลี่ยนแปลงชีวิตของเจนี้
เรื่องจากสมุดบันทึกสีเขียวนั้น

ตาจะบอด มือจะใช้งานไม่ได้

แรงกดดันทำให้เธอหายใจสะดุด

เธอหายใจไม่ออก

เจนี้อยากวิ่ง

อยากซ่อนตัว

เธอจะได้หายใจออกอีกครั้ง

กรกฎาคม ๒๐๐๖

ห้านาทีที่มีความหมาย

อีกฟากหนึ่งของโต๊ะ ที่นั่งข้างๆเธอว่างเปล่า

“ฉันไม่รู้แล้วละคะ” เธอว่า “ฉันไม่รู้เลย” เธอเอาฝ่ามือกดขมับ

หวังแต่ว่าหัวจะไม่ระเบิด

“จะตัดสินใจยังไงก็แล้วแต่นะ” ผู้หญิงอีกคนบอก

นี่คือความลับระหว่างเธอทั้งสอง

และการทำแบบนี้
ไม่ใช่คำตอบสำหรับปัญหาของเธอเลย

เธอเริ่มรู้แล้วว่ามันคืออะไร

และแล้ว

วันอังคารที่ ๑ สิงหาคม ๒๐๐๖ เวลา ๐๗.๒๕ น.

“ฉันหายใจไม่ออก” เธอกระซิบ

นิ้วมือร้อนๆของเขาทาบอยู่ตรงแนวชายโครงของเธอ แผลดเผาผ่านผิว
ไปถึงปอดที่เย็นเยียบ เขากอดเธอไว้ จูบเธอ หายใจแทนเธอ ผ่านตัวเธอ
ทำให้เธอสั่นเสียน

หลังจากนั้น เขาก็บอกว่า “เราจะไปกันแล้ว เดี่ยวนี้เลย มาเถอะ”

เธอทำตาม

ช่วงเวลาสามชั่วโมงในรถ เธอมองผ่านเพซนาตาไปยังนิ้วของตนที่เห็น
เลื่อนๆว่าหงิกงออยู่บนตัก แต่แกลังทำเป็นหลับ ไม่นั่นใจเหมือนกันว่า
ทำไม แคบล่อยอารมณ์ไปกับความเงียบ ลึกลับในใจเธอรู้
รู้ว่าเขาน่ะ